

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **P. V.**, zast. JUDr. Jaroslavem Holoušem, advokátem se sídlem Dukelská 456/13, Jeseník, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2010, č. j. MSK 129592/2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2011, č. j. 58 A 60/2010 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 7. 2010, č. j. MSK 129592/2010, sp. zn. DSH/25661/2010/Zez. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bruntál, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 4. 2010, č. j. DSH/100191-09/Alk 79-2010/mor, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců, a to za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“). Tento přestupek podle citovaného rozhodnutí Městského úřadu Bruntál stěžovatel spáchal tím, že dne 8. 12. 2009 v obci Vrbno pod Pradědem řídil motorové vozidlo, kdy na výzvu policisty nepředložil doklady

potřebné k řízení motorového vozidla, a dále se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“).

Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku zabýval jádrem sporu, tj. otázkou, zda správní orgány správně vyhodnotily, že stěžovatel předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil. Dospěl k závěru, že posouzení věci správními orgány nelze nic vytknout a že správní orgány v nyní posuzovaném případě postupovaly správně, respektovaly základní procesní pravidla při zjišťování skutkové podstaty přestupku, provedly všechny navržené důkazy, které následně vyhodnocovaly samostatně i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž z obsahu spisového materiálu vyplývá, že skutkový stav byl dostatečně prokázán. V této souvislosti konstatoval, že v daném případě bylo nutno vyhodnotit odlišné výpovědi zasahujících policistů na jedné straně a výpověď stěžovatele a jím navržených svědků na straně druhé. Stejně jako správní orgány dospěl k závěru, že v dané věci není objektivní důvod k pochybnostem o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jejichž výpovědi byly konzistentní a shodovaly se. Navíc sám stěžovatel jejich výpovědi a věrohodnost nezpochybňoval. Naopak svědecké výpovědi samotného stěžovatele a svědků V. V. a S. V. krajský soud shledal účelovými, neboť nejenže stěžovatel okolnost, že vozidlo řídil jeho bratr V. V., uvedl poprvé až v odvolání, výpovědi stěžovatele a jeho bratra, jakož i jeho přítelkyně S. V., se navíc podstatně lišily. Rovněž se ztotožnil s postupem žalovaného, který nepřihlížel k výpovědím dalších svědků (R. P. a J. Z.), neboť jejich výpovědi nemohly objasnit skutkový stav věci v inkriminované době a na inkriminovaném místě, neboť se jejich výpověď netýkala zákroku policejní hlídky.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel namítá, že se svým jednáním nedopustil porušení zákona a že rozhodnutí žalovaného a krajského soudu nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu o tom, kdo dne 8. 12. 2009 v obci Vrbno pod Pradědem řídil motorové vozidlo tovární značky VW Touareg. Přitom skutečnost, že on řidičem vozidla v inkriminovanou dobu nebyl, dokládají svědecké výpovědi čtyř svědků (V. V., S. V., R. P. a J. Z.). Správní orgány však skutkový stav hodnotily pouze na základě výpovědi policejní hlídky, tj. na základě výpovědí zasahujících policistů, a k výpovědím výše uvedených svědků nepřihlíděly. V takovém postupu stěžovatel spatřuje porušení zásady volného hodnocení důkazů a jeho

pokračování

práva na spravedlivý proces. Pokud krajský soud stěžovateli vytýká některé nepřesnosti jeho výpovědi, stěžovatel připouští, že v důsledku konzumace alkoholu mohlo dojít k tomu, že si některé události nevybavuje přesně, avšak má za to, že tyto drobné nepřesnosti byly odstraněny provedenými svědeckými výpověďmi.

Stěžovatel dále nesouhlasí s argumentací krajského soudu týkající se věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů z důvodu, že nemají na věci zájem, a naopak nevěrohodnosti výpovědí svědků navržených osobou, jíž hrozí postih za přestupek, u nichž krajský soud předpokládá, že budou tvrdit pouze skutečnosti v její prospěch. Stěžovatel podotýká, že krajský soud tak popřel účel svědecké výpovědi jako důkazního prostředku. V této souvislosti poukázal na povinnost svědků vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Pokud měl krajský soud pochybnosti o provedených svědeckých výpovědích, měl svědky opětovně vyslechnout. Stěžovatel je názoru, že zájem na výsledku věci mají rovněž policisté, kdy tento zájem vyplývá z jejich služebních povinností.

Stěžovatel dále podotýká, že navzdory tomu, že si je vědom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, je přesvědčen, že v nyní posuzované věci je nezbytné výpovědi svědků policistů vykládat v jiném kontextu, především s ohledem na jejich možné pochybení v průběhu zjištění a řešení přestupku, za které stěžovatel považuje skutečnost, že ačkoli policisté pojali podezření, že vozidlo řídí osoba pod vlivem alkoholu, nechali vozidlo pokračovat dále a dechovou zkoušku neprovedli bezprostředně u vozidla. Stěžovatel má za to, že nepochybili-li policisté, je z jejich jednání patrné, že stěžovatel předmětné vozidlo neřídil.

Následně stěžovatel uplatnil námitky k jednotlivým konkrétním tvrzením krajského soudu. Vzhledem k uplatněné námitce v žalobě ze dne 30. 9. 2010 týkající se technických skutečností považuje za nedostatečné odůvodnění pouhé konstatování krajského soudu, že „celá ulice má 160 metrů a je rovná“. K tvrzení krajského soudu, že „při otevření dveří se vždy v kabině rozsvítí vnitřní osvětlení“, namítá, že zpravidla lze vnitřní osvětlení manuálně vypnout. Úvahy soudu bez provedení dokazování proto považuje za nepřípustně spekulativní. Stěžovatel je přesvědčen, že skutkový stav může být prokázán pouze na základě rekonstrukce. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 25/2010 - 62, v němž byl posuzován případ nevyhovění návrhu na provedení rekonstrukce skutkového děje.

Zásadní pochybení správních orgánů i krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že se vůbec při posuzování otázky, zda předmětné motorové vozidlo řídil, nezabývaly jeho stěžejním tvrzením, že neměl u sebe klíče od vozidla, přičemž tuto skutečnost potvrdili i sami policisté. Stěžovatel se domnívá, že toto byl jeden z důvodů, proč byl hlídkou zadržen a převezen na služebnu bez orientační dechové zkoušky na množství alkoholu v krvi. Uvádí, že z tohoto jednání zasahujících policistů je patrné, že v době zadržení nebyl řidičem předmětného vozidla a jeho převezení na služebnu bylo pouze za účelem zjištění totožnosti. Stěžovatel je názoru, že jinak by policisté provedli alespoň orientační dechovou zkoušku již na místě. Jednání policistů neodpovídalo předepsanému postupu a z jejich jednání je tak prokazatelně patrné, že vozidlo skutečně neřídil.

Závěrem stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, v němž bylo vysloveno, že správní orgány jsou povinny postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li tedy ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný než obviněný, nelze jej za přestupek postihnout. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nemohl být z objektivních důvodů řidičem předmětného motorového vozidla v daný čas a na daném místě, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že návrh stěžovatele na provedení výpovědí svědků, které již byly provedeny v rámci správního řízení, považuje za nedůvodný. Se závěrem krajského soudu, že se v případě zasahujících policistů jedná o nestranné svědky, se zcela ztotožňuje. V případě svědků navržených stěžovatelem sice nelze a priori konstatovat, že budou vypovídat ve prospěch stěžovatele, krajský soud však v odůvodnění svého rozsudku poukázal na rozpornost jejich výpovědí.

V případě odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 25/2010 - 62 (dle žalovaného má být správně č. j. 4 As 28/2010 - 56), není naplněna podobnost skutkového děje. Odkaz tak považuje za nepřipadný. Za podstatnou totiž pokládá skutečnost, že zasahující policisté řidiče vozidla viděli již při prvním otevření dveří vozidla, přičemž stejná osoba z něj po té vystoupila. Ze stejného důvodu považuje za bezpředmětné rovněž tvrzení o tom, že stěžovatel při šetření zasahujících policistů neměl mít klíče od vozidla u sebe. Spekulace o vypnutém vnitřním osvětlení je uplatněna pozdě (až v kasační stížnosti). Za nepřipadnou považuje rovněž argumentaci stěžovatele, že policisté postupovali nesprávně, pokud dechovou zkoušku provedli až po té, kdy odvezli stěžovatele na služebnu. Žalovaný má naopak za to, že vzhledem k tomu, že se stěžovatel odmítl legitimovat, jakož i podrobit dechové zkoušce, přičemž o povinnosti se této zkoušce podrobit jako profesionální řidič věděl, postupovali policisté správně, převezli-li stěžovatele na služebnu a tam ve vyšetřování pokračovali. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že není důvodná.

Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn a je v rozporu se správními spisy. Tato námitka by mohla být důvodná za předpokladu, že by správní orgán neprovedl všechny potřebné důkazy nebo by je sice provedl, ale vyvodil by z nich nesprávné závěry. V těchto intencích proto Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu a žalovaného přezkoumal, přičemž vycházel z následujících podstatných skutečností.

Z obsahu Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) (č. j. KRPT-92145/PŘ-2009-070117), jakož i z úředních záznamů ze dne 9. 12. 2009, č. j. KRPT-92145-3/PŘ-2009-070117 a č. j. KRPT-92145-8/PŘ-2009-070117, je patrné, že dne 8. 12. 2009 ve 23:50 hodin ve Vrbně pod Pradědem na ulici Ve Svahu byl zadržen řidič osobního vozidla VW Touareg, RZ xx, který odmítl předložit doklady potřebné k řízení motorového vozidla,

pokračování

doklady totožnosti a doklady k motorovému vozidlu, odmítl se podrobit orientační dechové zkoušce na alkohol, případně lékařskému vyšetření či odběru krve a záměrně uváděl jiné jméno a data narození. Z výše uvedených úředních záznamů konkrétně vyplývá, že policejní hlídka při projíždění ulice Bezručova ve Vrbně pod Pradědem směrem na náměstí Sv. Michala zaznamenala od náměstí přijíždějící terénní vozidlo tmavé barvy, které zastavilo na křižovatce ulice Bezručova a ulice Ve Svahu. Hlídkové vozidlo zastavilo asi 2 m od pozorovaného vozidla tak, že bylo vidět, že na sedadle řidiče sedí muž ve věku kolem 30 až 40 let blond vlasů. Na klíně mu seděla žena, která následně řidiči z nohou sesedla a vystoupila z vozidla, přičemž zamířila směrem k hlídce policie, které sdělila, že se nic neděje. V tomto momentě řidič urychleně zavřel dveře a velmi rychle odjel směrem po ulici Ve Svahu. Policejní hlídka vozidlo následovala, přičemž zaznamenala, že řidič zaparkoval předmětné vozidlo na parkovišti před tamní MŠ, z vozidla vystoupil a běžel po ulici Ve Svahu, kde byl hlídkou zadržen. Odmítl předložit doklady, choval se arogantně a tvrdil, že vozidlo neřídil. Byl zjevně pod vlivem alkoholu, což potvrzovala nejistá chůze, špatná slovní artikulace a z úst mu byl cítit značný zápach po požití alkoholu. Nakonec byl vyzván k následování policejní hlídky na služebnu, což dobrovolně učinil. Ve chvíli, kdy nasedal do policejního vozu, došla na místo žena, která seděla na klíně řidiče, a sdělila, že chce jet s nimi. V tom jí bylo vyhověno. Na služebně řidič odmítl podstoupit dechovou zkoušku, neboť motorové vozidlo neřídil. Rovněž odmítl sdělit své jméno, nejdříve uváděl různé smyšlené iniciály a až asi po 45 minutách uvedl, že se jmenuje P. V.

Na Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) (č. j. KRPT-92145/PŘ-2009-070117) zadržený řidič vlastnoručně uvedl, že byl zadržen, když šel domů. Předložit doklady totožnosti odmítl, neboť vozidlo neřídil. Příslušníci policie museli špatně vidět.

P. V. (stěžovateli) bylo oznámením ze dne 13. 1. 2010 sděleno zahájení přestupkového řízení pro podezření z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích a předvolání k ústnímu jednání na den 4. 2. 2010. Při ústním jednání byli slyšeni jako svědci zasahující policisté, nstržm. K. K. a prap. J. K., kteří vypověděli shodně s úředním záznamem ze dne 9. 12. 2009 a navíc potvrdili, že žádná jiná osoba již ve vozidle nebyla a při pronásledování vozidla stěžovatele s ním měli stálý oční kontakt. Správní orgán I. stupně vyzval stěžovatele, aby se vyjádřil k listinným důkazům, přičemž ten sdělil, že prozatím nemá, co by uvedl, ani nenavrhl žádné další důkazy. K podkladům rozhodnutí se nevyjádřil a nesdělil ani žádné jiné námitky proti obsahu protokolu o ústním jednání.

Správní orgán I. stupně rozhodl dne 4. 2. 2010, č. j. DSH/100191-09/Alk 79-2010/mor, tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku tím, že dne 8. 12. 2009 ve 23:50 hodin z ul. Bezručova na ul. Ve Svahu před tamní MŠ v obci Vrbno pod Pradědem řídil motorové vozidlo VW Touareg RZ xx bez dokladů potřebných k řízení motorového vozidla, které na výzvu zasahujícího policisty nepředložil, a dále se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Tímto jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a), b), c) a § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích. Rozhodnutím mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v

zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců, s počátkem ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal (odvolání došlé správnímu orgánu I. stupně dne 1. 3. 2010), v němž uvedl, že vozidlo řídil jeho bratr V. V. a navrhl, aby byl jmenován jako svědek k předmětné věci vyslechnut a spolu s ním i stěžovatelova přítelkyně S. V. K události uvedl, že byl na oslavě se S. V., které se udělalo špatně. Požádal proto bratra, který měl u sebe jeho vozidlo, aby pro oba přijel do Vrbna pod Pradědem. Když bratr přijel, stěžovatel nastoupil na sedadlo spolujezdce a jeho přítelkyně na sedadlo dozadu. S. V. se udělalo nevolno, a proto bratr vozidlo zastavil. V tu chvíli zjistila, že je na zadních dveřích pojistka proti odemčení, začala zmatkovat, neboť chtěla co nejrychleji vystoupit, a proto přelezla mezi předními sedadly a přes bratra, aby vystoupila z vozidla. Stěžovatel dále uvedl, že vystoupil s ní. Jeho bratr odvezl vozidlo opodál na parkoviště, vozidlo zajistil a šel do domu. Stěžovatel se S. V. tento kousek došli pěšky, přičemž byli kontaktováni policejní hlídkou. Hlídka jela ve služebním voze, vozidlo stěžovatele předjela, zabočila do vedlejší ulice a po určité době začala couvat směrem ke stěžovatelovu vozidlu. Z daného je patrné, že předmětné vozidlo neměla po celou dobu na očích, a proto mohla přehlédnout, že z místa řidiče vystoupil stěžovatelův bratr. Rovněž podotkl, že v inkriminované době u sebe neměl ani klíče od vozidla, ani příslušné doklady, neboť neměl v úmyslu řídit.

Po předložení věci žalovanému žalovaný dne 23. 3. 2010 rozhodnutím č. j. MSK 39391/2010 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo nepředložení zelené karty spolu s ostatními doklady, přičemž k projednání přestupku nepředložení zelené karty, který je nutno posuzovat jako přestupek podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů, je podle § 16b odst. 5 citovaného zákona místně příslušný správní orgán podle trvalého pobytu fyzické osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Proto bylo nutno věc v této části postoupit k projednání správnímu orgánu místně příslušnému.

Správní orgán I. stupně následně provedl v rámci nového řízení další ústní jednání dne 28. 4. 2010, při němž byli vyslechnuti V. V. a S. V. Svědek V. V. uvedl, že dne 8. 12. 2009 se se svojí manželkou zastavil u bratra, když jeli z nákupů v Olomouci, a domluvili se s bratrem, že jim pohlídají děti a odveze je na oslavu do Penzionu U Hradilů a pak je odveze i zpět. Kolem půl dvanácté večer zavolali a on pro ně bratrovým autem jel. Bratr byl tak unaven, že se natáhl na zadní sedadlo, přítelkyně S. V. seděla na předním sedadle spolujezdce. Protože se spolujezdkyni udělalo špatně, zastavil těsně před křižovatkou s ulicí Ve Svahu těsně blízko zídky, neboť v protisměru jelo jiné vozidlo. Spolujezdkyně z toho důvodu nemohla otevřít dveře, a protože se jí chtělo zvracet, bylo nejjednodušší, že otevřel dveře sám a ona přes něj vystoupila ven. Po jejím vystoupení pokračoval v jízdě, odbočil do ulice Ve Svahu a vozidlo zaparkoval asi po 300 metrech před jejím domem. Následně spolu s bratrem vystoupili, on ze sedadla řidiče a jeho bratr z pravého zadního sedadla. Poté, co mu bratr sdělil, že počká na přítelkyni, on zamkl auto a šel k nim domů, kde jej čekala manželka.

pokračování

Svědky V. uvedla, že dne 8. 12. 2009 něco po půl dvanácté je vyzvedl pan V. V. V průběhu cesty se jí udělalo nevolno, řidič zastavil, avšak blízko zídky, což jí bránilo v otevření dveří. Proto vystoupila přes řidiče. Když vystoupila, auto odjelo. V tuto dobu uviděla policejní auto, které zastavilo. Poté pokračovala v chůzi a zahrnula do ulice Ve Svahu. Policejní hlídka musela couvat na ulici Bezručova a po té odbočila rovněž do uličky Ve Svahu a asi 150 m jela za ní, než si to uvědomila a uhla jí z cesty. Když došla ke vchodu domu, viděla, že policie komunikuje s jejím přítelem a začali jej posazovat do vozu. Ohradila se a pak s nimi odjela taktéž na služebnu, kde na chodbě čekala asi 45 minut a poté šla domů.

Správní orgán I. stupně následně opět vyzval stěžovatele, aby se k věci vyjádřil, případně vznesl námitky proti protokolu o ústním jednání, načež ten sdělil, že nemá, co by uvedl, a ani další důkazy nenavrhuje. Správní orgán I. stupně věc vyhodnotil a vydal nové rozhodnutí ze dne 28. 4. 2010, č. j. DSH/100191-09/Alk 79-2010/mor, kterým shledal stěžovatele vinným výše uvedeným přestupkem. Za důvěryhodné výpovědi shledal výpovědi zasahujících policistů, naopak výpovědi svědků navržených stěžovatelem a tvrzení stěžovatele shledal rozpornými. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal nové odvolání (došlé správnímu orgánu I. stupně dne 20. 5. 2010). V něm uvedl, že jeho bratr a jeho přítelkyně jednoznačně potvrdili, že on předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu neřídil. K rozporům mezi jeho tvrzením a výpověďmi svědků sdělil, že jeho bratr byl v inkriminovanou dobu střízlivý, a proto je nutno za pravdivou považovat jeho výpověď. Odmítl tvrzení zasahujících policistů, že byli ve stálém vizuálním kontaktu s vozidlem, a upozornil na skutečnost, že hlídka se svým vozem musela odbočit a couvat. Rovněž namítl, že na ulici byla tma, obě vozidla svítila, vozidlo stěžovatele má navíc tónovaná skla, a proto policisté nemohli rozpoznat, kdo seděl za volantem předmětného vozidla a kolik lidí ve vozidle jelo. K prokázání skutečnosti, že vozidlo neřídil, navrhl výslech dalších svědků – R. P. a J. Z.

Dříve než správní orgán I. stupně předložil správní spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání, provedl výslechy dalších dvou navržených svědků. R. P. do protokolu o výslechu svědka ze dne 16. 6. 2010, č. j. DSH/45223-10/Alk 79-2010/mor, uvedl, že dne 8. 12. 2009 kolem půl dvanácté večer kouřil venku před Penzionem u Hradilů, kdy přijelo vozidlo kolegy. Svědek uvedl, že neví, kdo řídil, nicméně po chvíli, kdy vozidlo před penzionem stálo, vyšli z penzionu stěžovatel a jeho přítelkyně, kteří nasedli do vozidla (stěžovatel dozadu a jeho přítelkyně vedle řidiče), a poté odjeli. J. Z. do protokolu o výslechu svědka z téhož dne, č. j. DSH/45200-10/Alk 79-2010/mor, uvedla, že seděla dne 8. 12. 2009 večer u stolu v Penzionu u Hradilů se stěžovatelem, jeho přítelkyní, R. P. a dalším hostem. Než stěžovatel spolu s přítelkyní odešli, slyšela, jak telefonoval bratrovi, aby jej vyzvedl autem. Přes okno pak viděla přijet vozidlo, do kterého stěžovatel s přítelkyní nastoupili a odjeli.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal a shledal závěry v něm uvedené správnými. Na vyhodnocení svědeckých výpovědí neshledal žádná pochybení. Pro nesrovnalosti v tvrzeních stěžovatele a jím navržených svědků, která se podstatně lišila v mnoha bodech vylicení téže události, uvěřil výpovědím zasahujících policistů, kteří konzistentně a shodně uváděli, že stěžovatele viděli řídit vozidlo ujíždějící z křižovatky a dále jej viděli z tohoto vozidla vystupovat po jeho zastavení. Proto z nich také

vycházel. Navíc uvedl, že v průběhu správního řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by policisté měli na výsledku řízení jakýkoli zájem. K výpovědi svědků R. P. a J. Z. žalovaný uvedl, že jejich výpovědi se týkají pouze situace, k níž mělo dojít před Penzionem u Hradilů, nicméně k situaci v místě zákroku policejní hlídky se žádným způsobem nevyjádřili. K totožným závěrům dospěl i krajský soud.

Podstatou sporu v nyní projednávané věci je posouzení toho, zda správní orgány, potažmo krajský soud, správně a v souladu se zákonem vyhodnotily veškeré důkazy, které měly k dispozici, a učinily na základě nich správné a logické závěry. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní orgány podklady pro vydání rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy. Kritériem této úvahy jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí správních orgánů vyhovuje. Žalovaný totiž v odůvodnění svého rozhodnutí své úvahy o tom, které skutečnosti vzal za prokázané, řádně předestřel, a podrobně popsal i to, proč uvěřil svědecké výpovědi policistů. Po posouzení okolností vyplývajících ze správního spisu Nejvyšší správní soud navíc dospěl k závěru, že nejenže správní orgány dostaly své povinnosti své závěry řádně odůvodnit, navíc je shledal, stejně jako krajský soud, zcela správnými.

Jádrem stěžovatelem uplatněných námitek v průběhu správního řízení i řízení před soudy bylo tvrzení, že to nebyl on, kdo v inkriminovanou dobu vozidlo řídil, a proto se jednání, pro něž byl shledán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků, nemohl dopustit. Ohledně této otázky proti sobě stojí na jedné straně důkazy v neprospěch stěžovatele, kterými byly shodné a koherentní výpovědi zasahujících policistů, a na straně druhé s nimi v rozporu a zároveň nekonzistentní tvrzení stěžovatele a výpovědi svědků V. V. a S. V. Nejvyšší správní soud stejně jako správní orgány a krajský soud rovněž shledal za věrohodné výpovědi zasahujících policistů, z nichž rovněž vycházel. Za podstatné považoval především skutečnost, že policisté shodně tvrdili, že viděli vozidlo řídit stěžovatelem, přičemž své výpovědi v průběhu řízení nijak neměnili. Naopak tvrzení stěžovatele, které stěžovatel s postupujícím řízením značně měnil a doplňoval, považuje zdejší soud za účelové. Především podotýká, že stěžovatel na Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) (č. j. KRPT-92145/PŘ-2009-070117) uvedl pouze to, že vozidlo neřídil. Na daném trval rovněž nadále, kdy při ústním jednání ze dne 4. 2. 2010 k věci nic dalšího neuvedl a ani výpovědi policistů žádným způsobem nezpochybňoval. Dokonce nenavrhл ani žádné další důkazy. Teprve v odvolání proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil jeho bratr, jehož výpověď navrhl jako důkaz. V návaznosti na uvedené zdejší soud poznamenává, že přestože je obviněný z přestupku oprávněn podle § 73 zákona o přestupcích uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS), lze k tíži stěžovatele připsat okolnost, že skutečnost, že vozidlo řídil jeho bratr, neuplatnil již při zadržení, případně alespoň při prvním ústním jednání. Zdejší soud má totiž za to, že byl-li stěžovatel schopen vlastní rukou sepsat informace o události při zadržení na Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) (č. j. KRPT-92145/PŘ-2009-070117), musel být schopen rovněž sdělit, že předmětné vozidlo řídil jeho bratr.

pokračování

Stěžovatel však tuto skutečnost uvedl až v odvolacím řízení, aniž by vysvětlil, co mu bránilo v tom, aby ji uvedl dříve.

Za podstatnou zdejší soud dále považuje skutečnost, že správní orgány řádně provedly všechny během správního řízení navržené důkazy. Z výše uvedeného je však patrné, že nejenže stěžovatel skutečnost o tom, že vozidlo řídil jeho bratr, uvedl až v odvolacím řízení, ale jeho tvrzení uplatněné v odvolání a výpovědi jím navržených svědků se navíc podstatně liší. Nejvyšší správní soud proto důkazy ve prospěch stěžovatele nepovažuje za přesvědčivé. Přitom se stěžovatel k těmto rozporům žádným způsobem nevyjádřil. Pouze následně uvedl, že je třeba vycházet z výpovědi bratra, který byl v inkriminované době strážník.

Zdejší soud považuje za nezbytné rovněž podotknout, že z rozhodnutí správních orgánů ani krajského soudu není patrné, že by výpovědím zasahujících policistů uvěřily pouze na základě toho, že jsou policisty, a proto u nich lze vyloučit jejich zájem na výsledku věci na rozdíl u svědků stěžovatelem navržených. Naopak jsou z rozhodnutí patrné úvahy hodnotící obsah jednotlivých výpovědí, na základě nichž dospěly správní orgány i krajský soud k závěru, že v případě zasahujících policistů není důvodu o jejich věrohodnosti pochybovat. Zdejší soud k danému podotýká, že ani sám stěžovatel žádným způsobem nezpochybňoval nestrannost zasahujících policistů a neposkytl žádné důvody, na základě nichž by se dalo o jejich zájmu na věci uvažovat. Pokud tedy krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatoval, že v případě výpovědí stěžovatelem navržených svědků (jeho bratra a jeho přítelkyně) lze očekávat, že budou vypovídat ve prospěch stěžovatele, kdežto u zasahujících policistů, kteří nemají zájem na výsledku řízení, že podají výpověď nestrannou, zdejší soud na daném neshledal žádná pochybení.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil rovněž s tím, že žalovaný zcela správně nepřihlédl k výpovědím svědků R. P. a J. Z. Spornou totiž v daném případě byla otázka, kdo řídil předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu na místě, na němž došlo k zásahu policistů. Výpovědi uvedených svědků však k objasnění události nemohly přispět, neboť tito se v danou dobu na tomto místě vůbec nenacházeli. Skutečnost, zda bratr stěžovatele vozidlo řídil po celou dobu až k domu stěžovatele, resp. jeho přítelkyně, jejich výpovědi nepotvrdily.

Na rozdíl od stěžovatele zdejší soud nepovažuje za zásadní otázku skutečnost, zda v době zásahu stěžovatel měl či neměl u sebe klíče od vozidla. Správní orgány totiž při zjišťování skutkového stavu vycházely z jednotlivých výpovědí, kdy oba zasahující policisté vypověděli, že stěžovatele při řízení viděli. Byli-li si tímto jisti, je zcela logické, že po stěžovateli na místě nepožadovali předložit klíče. Za zcela nelogickou úvahu Nejvyšší správní soud považuje argument, že ze skutečnosti, že zasahující policisté měli podle stěžovatele postupovat v rozporu s předepsanými postupy, když neprovedli dechovou zkoušku hned na místě zásahu, je prokazatelně patrné, že žalobce vozidlo neřídil. Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na to, že zasahující policisté měli snahu dechovou zkoušku provést ihned, nicméně to byl stěžovatel, kdo ji podstoupit odmítal a nespocoval. Proto se policisté rozhodli stěžovatele odvést na služebnu a pokračovat ve vyšetřování tam. Na tomto postupu neshledal zdejší soud žádné pochybení. Nicméně i kdyby snad policisté v tomto postupu jakkoli pochybili, zdejší soud má za to, že na základě

této skutečnosti by nebylo možné bez dalšího považovat za prokázané, že stěžovatel předmětné vozidlo neřídil. Zdejší soud v tvrzení stěžovatele zcela postrádá nezbytnou příčinnou souvislost obou skutečností.

S ohledem na všechny důkazy dostupné v daném případě zdejší soud bez dalšího rovněž přisvědčil krajskému soudu v tom, že nebylo nezbytné přistupovat k provedení důkazu rekonstrukcí případu. Přitom je nutno podotknout, že krajský soud není povinen provést veškeré důkazy, které jsou účastníkem řízení navrženy. Přestože soud není povinen provést všechny navrhované důkazy, musí však o vznesených návrzích rozhodnout. V případě, že jim nevyhoví, musí v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navrhované důkazy neprovedl. V daném případě však byly k dispozici dostatečné důkazy prokazující skutkový stav věci a krajský soud dostal rovněž své povinnosti řádně zdůvodnit, proč k provedení rekonstrukce nepřistoupil. Nejvyšší správní soud proto nenaznal, že by krajský soud svým postupem zatížil řízení jakoukoli vadou mající vliv na zákonnost. Námitku stěžovatele shledal nedůvodnou. V návaznosti na uvedené považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelný také nesouhlas s tvrzením krajského soudu o tom, že „celá ulice má 160 metrů a je rovná“. Zdejší soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi policistů, že po celou dobu, kdy následovali stěžovatelovo vozidlo, což se týkalo pouze vzdálenosti do 200 m, s ním mohli udržovat oční kontakt. Navíc za podstatné považuje, že policisté řidiče zahlédli již před zahájením následování ujíždějícího vozidla a tutéž osobu následně rovněž zadrželi. Provedení rekonstrukce za účelem prověření tohoto tvrzení policistů tak neshledal, stejně jako krajský soud, nezbytné. Co se týká tvrzení soudu, že „při otevření dveří vozidla se vždy v kabině vozidla rozsvítí vnitřní osvětlení“, zdejší soud podotýká, že stěžovatel během správního řízení netvrdil, že by v daném případě došlo k manuálnímu vypnutí tohoto osvětlení, pouze na tuto možnost v kasační stížnosti upozornil. Tvrzení policistů o rozsvícení vnitřního světla ani žádným způsobem nekomentoval. Proto je zcela logické, že krajský soud s ohledem na závěr o věrohodnosti výpovědí policistů o této skutečnosti neměl žádných pochyb. S obecným tvrzením stěžovatele o možnosti manuálního vypnutí vnitřního osvětlení u většiny motorových vozidel nelze polemizovat, s ohledem na předestřené je však pro danou věc zcela irelevantní.

Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že by v daném případě měla být aplikována zásada „in dubio pro reo“. Nejvyšší správní soud je však názoru, že v nyní projednávané věci důkazy ve prospěch stěžovatele nebyly schopny vyvrátit či zpochybnit důkazy v jeho neprospěch natolik, aby bylo možno předmětné zásady použít. Naopak zdejší soud má za to, že v projednávané věci byly na základě hodnocení získaných důkazů skutečnosti o tom, že stěžovatel v inkriminovanou dobu na místě zásahu policie skutečně předmětné vozidlo řídil, dostatečně jednoznačně, vzájemně provázaně a vnitřně nerozporně prokázány, a nahlízeny jako celek nemohou vést k jinému závěru. Ani této námitce Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů nevyhověl, a proto odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, považuje za nepatřičný.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že při přezkumu rozhodnutí krajského soudu a potažmo rozhodnutí správních orgánů neshledal žádná pochybení způsobená při samotném řízení, při hodnocení provedených důkazů nebo při aplikaci právních předpisů, tedy naplnění kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Napadené rozhodnutí

pokračování

krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu